

Indrukwekkend waren de beelden vanuit vliegveld Eindhoven:

de geconcentreerde aandacht waarmee kist na kist werd uitgedragen uit het vliegtuig
de ingehouden emotie op de gezichten van de dragers,
het urenlange zwijgen van de commentator.

De stille beelden brachten over wat in geen woorden is te vangen:

eerbied en respect voor dierbaren die bruut uit de lucht waren geschoten
maar nu door duizenden welkom werden geheten en in het hart gesloten;
zij kregen hun waardigheid terug, zij kwamen thuis, zo voelde het.

Een echtpaar dat een zoon en diens vriendin had verloren zei:

Met een loodzwaar hart gingen we er naar toe; maar het heeft ons goed gedaan.
Het gaf vrede en - het is gek om het te zeggen in ons verdriet - zelfs blijheid.

Woorden zijn dienstig maar niet toereikend,

om naar anderen over te brengen wat zij je waard zijn, waarom zij ertoe doen.

Er zijn gezichten nodig die aankijken en handen die aanraken.

Daarom is het Woord dat God naar ons wil overbrengen vlees en bloed geworden:
niet enkel de woorden uit Jezus' mond zijn belangrijk,

heel het leven van Jezus is één expressie van God naar ons toe.

In wat deze rabbi zegt én in wat hij doet spreekt God zich uit naar ons toe;

het wordt een woord dat een gezicht krijgt, handen en voeten;

dat op alle niveaus van mijn menszijn een appel op me doet en om een antwoord vraagt.

In de Dominicaanse traditie is het voeren van het woord belangrijk;

maar Gods liefde moet kenbaar en zichtbaar gemaakt worden op het nivo

van begrijpen én beleven, van dromen koesteren én dagelijks met elkaar optrekken.

De een is sterk in het analyseren en benoemen van wat er op het spel staat,

een ander weet de boodschap van het evangelie direct voelbaar over te brengen

naar mensen die beperkt of niet meer in woorden kunnen communiceren

Prediker/predikster is ieder die aan een ander laat weten en voelen:

'Je bent niet waardeloos, niet afgeschreven; je hebt iets te bieden, je bent gewenst.

Ik, ja God zelf die door mij spreekt, *we hebben je nodig, wil je er zijn?'*

Alle registers van het intermenselijke contact moeten open voor zulk een appèl.

Eén persoon krijgt dit niet voor elkaar: talenten die elkaar aanvullen zijn nodig.

van mannen én vrouwen - dank je wel, lieve, lieve vrouwen - van heel een gemeenschap.

Al eeuwenlang is er een discussie gaande:

wat maakt de kern uit van onze orde, wat maakt ons tot predikers?

Is het de wijding, de officiële kerkelijke zending

- het leven in gemeenschap is dan een toevoeging -,

of is het het leven in gemeenschap dat ons tot predikers maakt,

- de wijding is dan een officiële kerkelijke bekrachtiging.

De lezing uit het boek Handelingen spreekt hier duidelijke taal:
héél het leven van de geloofsgemeente in Jeruzalem is verkondiging:
het onderricht én de onderlinge hulp,
het samen komen in gebed én het delen van geld en goed.
Het getuigenis van de apostelen is niet het uitspringende punt
waaraan al het andere dienstbaar is.
De anderen zijn geen broeders of zusters coöperatores van de apostelen.
De gemeenschap staat voorop; apostelen en anderen dragen ieder het hunne bij.
Dominicus ontmoette destijds in Zuid-Frankrijk katharen
die indruk maakten door hun leven in gemeenschap: dát was hun verkondigende kracht.
Bonhommes, goede mensen, noemde het volk hen met eerbied.
Een tegenbeweging van predikers was nodig, zag Dominicus in,
die de boodschap van Gods nabijheid aan armen en kleinen *zichtbaar maakt*
in een bezitloze levensstijl, in het delen van lief en leed, geld en goed.
Het gaat erom een kerk te tonen die niet hoog te paard en met macht komt,
maar dichtbij de mensen wil zijn tot wie men spreekt.
Het gaat er niet om de mensen te *overwinnen* maar te *winnen*:
om een vorm van prediking die dichtbij het verborgen verlangen komt dat in hen leeft.

Daarom koos Dominicus de regel van Augustinus niet enkel
omdat deze ruimte geeft - aan verschil in behoeften tussen de communityleden -,
maar omdat zij uitdrukkelijk het ideaal van de Jeruzalemgemeente zichtbaar maakt
- *Zij waren een van hart en bezaten alles gemeenschappelijk*.
Daarom is het niet simpel een praktische oplossing, maar ook veelzeggend
de jubilea van Wijbe en van mij, priesterwijding en professie, op één dag te vieren;
het jubileum van Wijbe, 50 jaar priester, stelt de kerkelijke zending present
het mijne, 60 jaar professie, benadrukt de verbintenis met de ordesgemeenschap
Gemeenschap en zending vormen samen het frame, het staketsel van de prediking
Gemeenschap laat de beweging zien in de boodschap die wij verkondigen:
Jezus begint bij afzonderlijke mensen, geneest hen, opent hen dat zij zien en horen,
en doet hen opstaan en uitgaan naar de ander, om gemeenschap te vormen.

Laudare, benedicere, praedicare staat als motto bovenaan de voorkant van het boekje
Laudare is dank-je-wel zeggen tegen God: ons gebedsleven laat zien
dat gemeenschapsvorming en prediking niet het werk zijn van mij of van jou.
maar het werk van Hem die ons het eerst heeft liefgehad. Hij is dé voorganger.
Jij en ik, gewijd of toegewijd, zijn beide coöperatores van Hem.
Goddank ben ik noch jij de bezitter van de goede boodschap maar een ontvanger
en voor een betere ontvangst heb ik jouw antenne net zo goed nodig als de mijne.
Dan kan gemeenschap een zegen worden: vandaar dat na *laudare benedicere* komt.
En als we, levend vanuit Gods ruimhartigheid, het weerbarstige samenleven aangaan,
gelovend dat onze verschillende begaafdheden elkaar nodig hebben:
dan gaat door onszelf heen en maken we zichtbaar wat we naar anderen overbrengen,
en zo komt uit *laudare* en *benedicere* het *praedicare*, de prediking ter wereld.